

VERSTERVING VAN HET EIGEN IK

De ware geest

De geest der versterving beperkt zich niet tot de lichamelijke versterving, doch behelst ook de verloochening van het eigen ik, van de eigen wil, van het eigen inzicht. Zoals er in ons lichaam en in onze zintuigen ongeregelde neigingen tot stoffelijk genieten zijn, zo zijn er in ons eigen ik ongeregelde neigingen tot zelfbevestiging. Eigenliefde en het behagen scheppen in eigen voortreffelijkheid zijn vaak zo groot, dat zij de mens ertoe brengen, zij het dan misschien onbewust, zijn eigen ik in het middelpunt van het heelal te plaatsen.

De geest der versterving is volledig, wanneer hij, zonder de lichamelijke versterving te verwaarlozen, er toch vóór alles naar streeft, de eigenliefde te versterven, in al haar veelvuldige uitingen. De farizeeër, die stipt de vasten onderhield, maar wiens hart gezwollen was van hoogmoed, zodat hij zelfs van zijn gebed een lofprijzing op zijn eigen persoon en een uiting van minachting voor zijn evennaaste maakte, deze farizeeër bezat niet de geest van versterving; daarom werd hij ook niet gerechtvaardigd voor God.

Het heeft weinig waarde zichzelf lichamelijke verstervingen op te leggen, indien men niet tevens de eigen zienswijze weet te verzaken om zich naar die van een ander te voegen, als men niet tot overeenstemming weet te komen met iemand die tegen ons gekant is, een verongelijking, een krenkend woord weet te verdragen, en een scherp antwoord voor zich te houden.

‘Waarom zouden wij ons dan niet toeleggen’, vraagt de H. Teresia van Jezus, ‘op de inwendige versterving (d.w.z. op de versterving van de eigenliefde, van de wil, van het eigen oordeel), daar deze immers aan alle andere verstervingen een hogere waarde en een hogere graad van volmaaktheid verleent, en ons daarin meer zoetheid en innerlijke vrede doet vinden?’.

Zolang de versterving onze eigenliefde nog niet treft, blijft ze halverwege steken en bereikt zij haar doel niet.

Alle gelegenheden aangrijpen

De ware geest van versterving grijpt in de eerste plaats alle gelegenheden tot fysiek of moreel lijden, die de goddelijke Voorzienigheid ons verschaft, gretig aan. Het lijden dat uit ziekten voortvloeit, de moeizame inspanning die voor een trouwe plichtsvulling vereist wordt of door een leven van harde arbeid, de ontberingen die armoedige levensomstandigheden de mens opleggen, - dat alles zijn voortreffelijke fysieke verstervingen. Wie zich in alles door de goddelijke Voorzienigheid wil laten leiden zal niet trachten aan die verstervingen te ontkomen, en zelfs niet pogen ze te verlichten, maar ze met hart en ziel aanvaarden, zoals God ze op onze weg plaatst.

Het zou een ongerijmdheid zijn, geen van deze, door Gods Voorzienigheid voorbeschikte gelegenheden tot lijden te aanvaarden, om intussen op zoek te gaan naar vrijwillige verstervingen van eigen keuze.

Zo zou het ook onzinnig zijn, voor degene die het kloosterleven gekozen heeft, zelfs de minste of geringste oefening, welke door de regel wordt voorgeschreven, na te laten, om een boetedoening te verrichten waar men zelf de voorkeur aan geeft.

Hetzelfde geldt op moreel gebied. Overkomt het ook U niet al te vaak, dat ge een onsympathiek iemand, die toch door de Heer in uw omgeving is geplaatst, tracht te vermijden, of ook wel, dat gij alle mogelijke manieren bedenkt om aan een vernedering te ontkomen, of aan een gehoorzaamheid die u moeilijk valt? Op deze wijze vlucht ge juist de beste gelegenheden om uw eigenliefde te verloochenen en te versterven; en ook

al zou ge die gelegenheden door andere willen vervangen, dan zullen deze laatste toch nooit zo doeltreffend zijn als die welke God zelf U bereid heeft.

Inderdaad, in de verstervingen die de Voorzienigheid ons oplegt, is er niets van onze eigen wil, van onze eigen smaak en voorkeur; daardoor treffen zij ons juist daar waar wij er het meest behoefte aan hebben, en waar wij met onze vrijwillige verstervingen er niet in slagen door te dringen.

Om tot de heiligheid te geraken, wordt niet van iedereen een zelfde vooraf bepaalde mate van vrijwillige boetepleging gevraagd; deze is immers verschillend naargelang de inspraken van de Heilige Geest, de gehoorzaamheid van de oversten, en ieders lichamelijke krachten. Maar wel wordt van iedereen die eerlijke en oprechte geest van versterving gevraagd die edelmoedig elke gelegenheid tot zelfverloochening aanvaardt, die door God bereid wordt of toegelaten.

Bewaar mij voor farizeïsme!

Heer, die 'aanbidders in geest en waarheid' gevraagd hebt, bewaar mij, bid ik U, voor die geest van farizeïsme, waar Gij op aarde zo fel tegen hebt gestreden en die zo lijnrecht in strijd is met U, de oneindige Waarheid en Eenvoud zelve. Geef, Heer, dat ik, terwijl ik mijn lichaam versterf, nog meer mijn trots zal weten te versterven, of beter :doe Gij zelf die trots van mij sterven.

Gij, die de meest verborgen schuilhoeken van mijn hart, de geheimste roerselen van mijn ikzucht kent, bereid Gij voor mij het meest doeltreffende geneesmiddel om alles te reinigen, gezond te maken, door en door te veranderen. Gij alleen weet, waar de schadelijke mikrobe zich heeft genesteld en Gij kunt haar onschadelijk maken. Maar hoeveel malen, in verschillende omstandigheden van mijn leven, heb ik uw hand, uw werking reeds kunnen herkennen, en heb ik op allerlei manieren getracht aan lichamenlijk en geestelijk lijden te ontkomen, de verstervingen, vernederingen en tegenslagen te ontvluchten die Gij zelf mij bereid had.

Wat ben ik toch blind, Heer, en hoe weinig weet ik uw wegen te herkennen, die zo zeer verschillen van mijn beperkte menselijke inzichten en daar zo ver van verwijderd zijn. Geef mij, Heer, een bovennatuurlijke kijk op de dingen, waardoor ik alles wat er gebeurt in uw licht zal weten te beoordelen, waardoor ik de diepe zin zal ontdekken van het lijden dat Gij mij overzendt. En maak dat licht sterker, bid ik U, naarmate de tegenspoed die Gij mij bereidt, mij gevoeliger treft in mijn ikzucht, mijn hoogmoed, mijn opvattingen, mijn rechten - want dan vooral ben ik stekeblind, en tast ik in het duister rond terwijl ik het geneesmiddel van de hand wijs dat Gij mij reikt.

Heer, ik ben talloze malen afgedwaald, als het schaap dat zijn herder in de steek liet en een verkeerde weg was ingeslagen. Maar ik wil eens te meer terugkeren, en ik keer vol vertrouwen terug, omdat ik weet dat Gij nooit moede wordt op mij te wachten en mij vergeving te schenken.

Zie mij hier voor U neergeknield, Heer, ik geef mij over in uw hand; dood mijn ikzucht en zuiver mij, zoveel als U behaagt, want waar Gij kastijdt wordt iedere ziekte genezen, en waar Gij doodt, ontluikt het leven.

Bron: Van Hart tot Hart, 1962
Gabriel van de H.Maria Magdalena o.c.d.

Uitg. Karmelgemeenschap.Bierbeek 2018